Negrer!" ropade han med en omordentlig förställning af tass. De äro negrer! En svårdanskam!" ropade han rusade han gladt till sina kamraters hjälp.

Det var en ojämn strid, och polisma lägo redan på marken, då gon släckte ut ljusen. I detta ilkomliga mörker förlorade icke Kerrigan sitt hufvud.

"Jag tänker, att du måtte vara en riktig stortok!" Stannande ett påtåligt, fattade han Kerrigan vid skuldrorna samt reste honom upp på benen, tilläggande: Kom med oss nu!"

"Godt, svenske gosse", sade Kerrigan med "pem zoumoq ,,ei,, 'uuzu järta är brustet."

Men med detta var det icke hälter så helt och hållet på tok, ty de svängde in på en mera uppvst gata, kommo två flickor krattande emot dem. Han snodde sina mustascher samt såg på dem drömmande.

"Insjö-ögon, insjö-ögon", mummade han — "allt står så klart för min syn, så skönt — så skönt!"

Hon skakade dystert på hufvudet vid den ovänliga blick han erhöll, men Sam och Nicolao flinade blott. Han sag på dem förebrående.

"Det är en hård värld", förklarade han, "med mig —" Han slutade tvärt, ty de hade kommit till den upplysta framsidan af en teaterbyggnad, och inifrån hördes sång, samt sedan efter dess slut häftiga applåder.

"O!" utropade Nicolao gladt. "Låtom oss hålla oss till teatern! Kom med!" Och utan ett ögonblicks betänkande trädde han in i vestibulen, åtföljd af de andra, och öppnande en inre dörr, kommo de in uti ett mörkt rum. Ut ur dunklet vid inträdet kom en vaktmästare sakta och berörde Nicolao's arm, samt ledde honom, åtföljd af de andra sjömännen, till en sidoplats i förgrunden, hvarefter han bugande på tåspetsarna helt tyst aflägsnade sig, i och med detsamma en osynlig orkester begynte spela, hvari en kör af mjuka röster instämde:

"While shepherds watched their
flocks by night,
All seated on the ground,
The angel of the Lord came down,
And glory shone around."

Då tonerna af den sista radens ord brusade fram, begynte hittills öfvertäckta ljus att glimma ofvanom scenen, och en hvitklädd figur med skinande vingar nedsänkte sig hållande ett grönt palmblad i höjden.

Den lefvande figuren steg ned på scenen från en platform, som densamma stått på samt med en vördnadsfull bugning sänkte hon löfvet i och med detsamma alla teaterns ljus tändes, hvilket hade till följd, att hela audiensen utbrast i högljudda applåder.

"Heliga Moder!" utropade Kerrigan, "det är en neger!"

Han såg sig hastigt omkring, nu för första gången sig själf igen; hvarje af fröjd strålande ansikte förutom deras egna tillhörde en neger.

Förundrad vände han sig till sina kamrater. Nicolao applåderade vildt, Frithjof såg oafbrutet mot scenen, och Sam höll sitt ansikte i sina händer, hela hans kropp skakade af ett häftigt hostanfall.

Han såg slutligen upp med en surmulen min och råkade träffa Kerrigans ögon.

"Hvad är det?" frågade irländaren.

Hans skeppskamrat pekade på en tall, som stod i scenens bakgrund, och hvilken var dekorerad med ljus och julgåfvor.

"Julafton och ett julträd", svarade han. "Det är en negerkyrka vi äro i."

"Och jag begynte redan misstänka, att det var en holländsk bal", sade Kerrigan med bitande sarkasm. Han såg sig åter omkring, och som resultat af sin observation fann han, att de satto på hedersplatserna.

Detsamma hade äfven hans kamrat observerat.

"De äro allesammans hedningar, de hafva dock gifvit oss hedersplatserna", förklarade Kerrigan högtidligt; "vi skola äfven visa oss värdiga densamma", och han begynte applådera våldsamt med sina ofantliga händer.

Kerrigan blef met och mer entusiastisk ju längre det led. Allt gick väl, tills plötsligt helt nära slutet ett plötsligt moln visade sig.

De höllo på att tända julgranen, och en hop små barn hade ställt sig upp framför densamma för att uppläsa bibelspråk. De stodo i en svängd linje, seende öfver sina skuldror på den samlade härligheten bakom dem, otåliga att erhålla sina julgåfvor och utsade papegojlikt de ord, som skulle sätta dem fria igen. Nära midten af linjen stubblude en vid utsägandet af en längre citation, men kom dock slutligen till punkt med orden: "men skriften måste blifva fullföljd". Talarens små fingrar kommo ett, tu tre till munnen, och hon såg obeslutsamt nedåt. Det nästa barnet var fiffigare.

"Nu se vi dig liksom i en spegelbild", läspade hon fram, och såg triumferande på sin nästa granne, som med hög röst sade: "Och Abraham sade: jag vill svära."

Ett högljudt mummel gick genom församlingen, och en liten, orr man nära scenen reste sig hastigt och höll upp en varnande hand.

"Herr superintendent!" ropade han nervöst, "jag måste afbryta uppläsandet."

Superintendenten bugade sig vänligt, efter ett ögonblicks betänkande.

"Förlåt mig", sade afbrytaren, men jag måste fråga dig hvar du har funnit dessa ord. De ljuda icke lika som vår Herres och Mästares ord — eller som Bibelns?"

Superintendenten vände sig till den unga kvinna, som hade uppställt barnen på scenen.

"Miss Pickney", sade han, "äro dessa ord från den Heliga Boken? De låta så bekanta, men jag kan icke rätt säga, hvarifrån de äro tagna. Äro de?"

"Ja visst", sade hon; "de äro korrekta. Abraham uttalade dem; så som barnet sade dem, så sade han dem." Hon tittade skarpt på det villrådiga barnet. Han skulle icke så lätt häller blifva nedkrossad.

"Då är det allt hvad jag kan säga", fortsatte han upprörd, "att barnet icke sagt nog. Han har icke förklarat saken rätt", och han höll upp ett finger samt vände sig till församlingen, — "Abraham begick ett fel, och det fanns kvar i honom ännu något af den gamle Adam."

Han upphörde så länge att tala sin triumf, att det följande barnet i linjen, troende, att ordandet var slut, började att uppläsa:

"Angående liljorna —"

Oberoende däraf fortsatte mannen:

"Så Abraham sade, att han ville svära. Kan hända, att någonting hade gått på tok för honom, eller hade han något af Job's obehag; men han har icke gjort rätt, och, små barn, det är icke något föredöme för eder — nej, sannerligen icke!"

Han var nu i full extas, hans röst höjde sig, hans arm svängde vildt omkring hans hufvud. Kerrigan, seende bort från honom mot scenen, såg huru den sorgsna oroliga linjen af små barn vände sig emot det nu fullt tända trädet samt gissade sig genast till deras räddhåga för detta afbrytande. Han vände sig ännu en gång mot den exalterade mannen samt blandade sig in i dennes ordande. ...

"Låt den lilla negern fortsätta!" ropade han vårdslöst.

Ett haf af förargade ögon blixtrade emot honom, men han brydde sig icke därom.

"Fortsätt, lilla tigerlilja!" vrålade han. "Fortsätt med dina ord!", Och med instinkten af blind lydnad till rösten af en hvit man rabblade barnet hastigt upp sitt citat, och linjen begynte marschera från scenen.

Gående från scenen, stötte en vårdslös gosse, medan han hade sina ögon fästade på trädet, emot ett tåg, som höll upp en mycket fint utarbetad båge af pappersrosor, som då den föll på ljusen, antändes och sedan lik en orm af lågor hamnade bland barnen samt flammade upp mot taket.

I ett ögonblick var hela huset i vild uppståndelse, och alla skyndade sig antingen mot dörren eller fönstren; men Kerrigan såg blott efter barnet, som han hade bedt fortsätta att tala. Den sista i raden, blef hon intrasslad i den flammande guirlanden, hvilken antände dennes tunna hvita klädning. Han sprang upp, men blef trängd baklänges af den förfärade hopen af människor, hvilka skyndade mot fönstren bakom honom.

Men det var blott för ett ögonblick. Fattande tag i ryggstödet af en bänk, därigenom stödjande sig själf, böjde han ned sitt hufvud och plöjde sin väg genom den rasande hopen liksom en ilsken tjur och hamnade slutligen på scenens golf. Nästa ögonblick sprang han genom de fladdrande lågorna, tog tag i barnet och hållande hennes ansikte emot sitt bröst, släckte han med sina händer hennes brinnande kläder.

En annan brinnande guirland föll ned öfver hans egna skuldror, förrän han ännu helt och hållet hunnit släcka ut elden från flickans kläder, samt antände hans rock och svedde hans kind, men icke förrän barnet var fullständigt utom fara, skakade han densamma af sig, drog ned de ännu uppstående pappersgrannlåterna samt stampade ut lågorna. Därefter, svart af sot, och svedd, ännu hållande det snyftande barnet mot sitt bröst, vände han sig om och ropade:

"Kom en tillbaks! Kommen tillbaks! Skolen I icke gifva barnen deras presenter?"

De kröpo småningom tillbaka till sina platser, upprörda och hysteriska; och icke dessförinnan lemnade Kerrigan scenen med barnet, som ännu snyftade af rädsla, men blott obetydligt skadad. Gående ned till sina skeppskamrater, ställde han barnet framför dem:

"Det är julafton, och ett litet barn i nöd", sade han; "drag fram edra dukater!"

Leende, gjorde de hvad de blifvit befallda till, medan hela församlingen skockades nyfikna omkring dem. Kerrigan tog deras sedlar med en otillfredsställd min.

"Hvarje cent som I hafven, mina sjömän! Är det på eder själfva I tänken, då ett litet barn är i nöd? Tömmen edra fickor, såsom jag själf har gjort!" befallte han.

Sedan han blifvit fullkomligt säker om att de fyra icke hade kvar en enda cent, knöt han kollekten i sin näsduk samt lade det hela i den förvirrade flickans hand.

"Detta är till en ny klädning, och en docka, och till ljusröd a la glace, och till hvad som hälst för rösten," sade han till henne; "och en glad Jul tillönskar jag dig!"

Sedan vände han sig till den vildt applåderande församlingen det han gjorde en afböjande rörelse med handen.

"Fortsätten!" sade han godmodigt, och för första gången syntes ett skönare uttryck i hans ansikte. "Veten I icke, att barnen vänta på sina gåfvor?"

Trädet var plundradt, den sista sången sjungen, en bön af tacksägelse och högaktning för Kerrigan ttalad af pastorn, och församlingen var redo till uppbrott, då superintendenten besteg platformen, upplyfte sin hand och sade:

"Förrän vi åtskiljas, vilja vi uttrycka vår beundran för det utomordentliga mod vårt främmande har visat i kväll och den frikostighet dessa herrar hafva lagt i dagen." Han bugade sig, och en manskvartett marscherade därefter högtidligt upp på scenen och sjöng "Rocked in the Cradle of the Deep", och sedan efter en ytterligare bugning för Kerrigan, med känsla "The Wearing of the Green."

Kerrigan hade nickat med hufvudet, medan man afklädde julträdet, men han var helt vaken nu. Hans hufvud och fot höllo takt med sången, och då den sista tonen dog bort, sprang han upp på sina fötter. ...

"Jag har aldrig hållit ett tal i mitt lif, gossar", — och med eder tillåtelse, — "emedan jag har uppyttranden framför en domstol en yttranden fra...för en domstol en dag, af otsak, att jag sett för mycket på vinet, som var rödt och som lär en att bli en mästare i talarkonsten. Jag dricker nu blott brännvin, som någon af eder kanhända vet, är en häst utan någon slags färg, och icke illa för hälsan, ehuru bättre att lemna det i fred. Men jag ville säga eder i ett ord, att jag tackar eder vänligen för att ni sjungit en sång till min ära, och ert föredöme och heliga tal, hvarigenom jag slapp ur min hjärtebedröfvelse öfver vistandet i ett ogästvänligt land. Nu vill jag säga, vi hoppas, att vi icke stört er. Vi trodde, att det var en teaterföreställning, då vi trängde oss in bland eder, som visat oss välvilja och roat oss, som man roar kattungar och visat eder glada som ett vackert land i mina förfäders konungarike, ehuru icke hvad vi vågtat."

"Nu hafva vi hört edra sånger, och edra tal, och sett eder ängelpedstiga, som var utmärkt, och vi hafva lyssnat till edra råd, hvilka voro så goda jag någonsin hört, och samtidigt lika så svåra att följa. Ty detta är det underbara med råd: ju bättre de äro, desto svårare ha vi att påminna oss dem och de som nytta oss minst komma vi ihåg bäst, och vice versa, som är franska för vägen är icke längre åt det ena hållet än åt det andra.

I alla fall är det naturen af det goda att blifva alltför god och den dålige att blifva värre än han behöfde bli, detta hvad jag förde, seende i mitt eget hjärta och göranden filosofiska ansikten åt mig själf i min hjärna. Så en sak till har jag lärt mig — att aldrig lägga mera starkt på min styrka än densamma kan bära."

"Till slut och till sist", såsom prästerna säga, "jag tycker mer om eder sång än om edert mod, af hvilket I ägen intet, men i diskretion ären I stora. Och det är en god sak, ty därigenom kommer man icke i tråkigheter, och tråkigheter äro svåra att hafva i grannskapet. Men I sjungen utmärkt, och jag säger, sjung allt hvad I förmån, ty det gör vägen kort och arbetet lätt; och ni kan aldrig störa en hjort i dess hvila, då en sång är på edra läppar, hvilket är en snara utlagd för deras fötter, som gå i mörkret, ifall man skall förtälja eder sanningen. Och detta är en allegori."

"Och edra små barn skola alltid hedra sin fader och sin moder, för detta säger eder den Goda Boken, ehuru det är själfförstådt; och slutligen, då blir ni omtvålad, ifall ni icke gören det, och det gör ondt."

Han slutade tvärt och vände sig ifrån den skrattande, godmodiga hopen, som redan var stadd i sakta marsch mot dörren. Alarm hade blifvit gifvet vid det första ropet "eld", men brandkåren hade kommit och gått utan att komma in, och polisen hade icke kommit längre än till dörren. Det var en glimt af deras hjälmar borta vid salens front, som hade kommit Kerrigan att sluta så plötsligt. Nu vände han sig till superintendenten.

"Doktor", hviskade han, "har Ni en bakdörr? Där var ett litet vänligt intermetio på gatan för en stund sedan, i hvilket mina vänner här deltogo, och mina vänners poliser äro de där. De hafva det svårt, och jag ville spara dem besvär. Om vi kunde komma ut obemärkta —" man vinkade och superintendenten bugade sig.

Bakom dem fanns en liten sidotillbyggnad, och in i densamma ledde mannen dem samt öppnade ett fönster.

"Det är ingen dörr", begynte han, men Kerrigan afbröt honom.

"Det är detsamma", sade han, i det han lyftade ett långt ben genom öppningen; "dörr eller fönster; det är i alla fall ett hål till frihet."

Ett ögonblick följde de fyra snabbt sin rådgifvares utpekade direktion öfver ett stängsel och tvärs öfver en öppen plats till en stilla gata.

De gingo fort för en stund, och sedan, lätta till sinnes, saktade de farten, samt gingo till hamnen på en stor omväg.

New-Engländaren var den förste att tala.

"Det var ett godt råd", sade han.

"Hvilket?" frågade Kerrigan.

Då uppvaknade en medfödd böjelse för munterhet hos yankeen....

"Hvilket som hälst af dem", sade han flinande.

"Detta brännvin var godt för en man, men bättre låta det vara i fred; att det icke lönade mödan att vara för god, eller lika så väl att icke vara dålig. O, du hade en smula komfort för hvarenda en, Kerrigan."

"Och hvarför icke — om Julaftonen, du korp till yankee?" frågade Kerrigan. "Är det tid för missioner nu?"

"Eller för fasta?" frågade Nicolao, knuffande till New-Engländaren.

För en gångs skull var Kerrigan tyst, påminnande sig sitt törstiga, men penningelösa tillstånd. Men plötsligen log han igen, återkallande i minnet sitt storartade tal. "Tillbaks, ,,ei,, semoq" till sig själf, "ifall jag hade vetat detta tidigare, så hade jag gjort en man af dig — men se den där törsten, som är till fördärf."

Sedan fortsatte han vägen i tystnet genom de genljudande gatorna, under de stilla stjärnorna, tillsammans med hans likaledes tysta skeppskamrater.

American-Abell Engine & Threshing Co.

LIMITED.

TORONTO, WINNIPEG, REGINA

Cock O' the North

Threshing Machinery and Thresherman's Supplies.

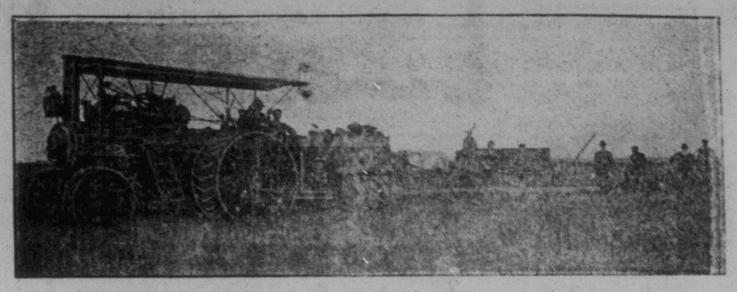

28 hkft Cross Compound Lokomobil, dragande sexton 14 tums Disc Plogar i fyra rader.

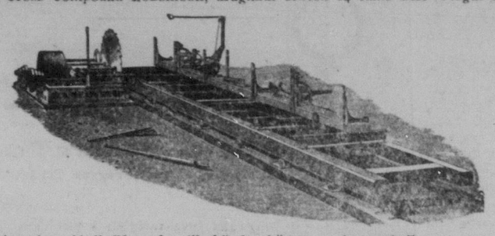

American-Abell Sågverk, tillerkändt högsta priset på Toronto-utställningen.

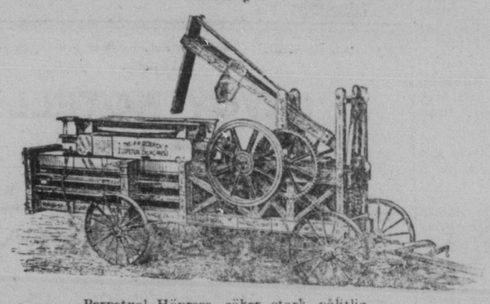

Perpetual Höpress, säker, stark, pålitlig.

Ett stort Lager, och ett Hederligt Fabrikat är Cock O the North Fabrikat.

En dags arbete med plogen bakom vår 28 hkft C. P. Lokomobil vänd es fyrtio acres land och endast ett halft ton kol användes.

American-Abell Engine & Threshing Co. Ltd

TORONTO. WINNIPEG REGINA.

Kraft Maskiner för Farmaren

VÄDERKVARNAR för Pumpning och till Drifkraft för annat ändamål.
THE CANADIAN AIRWOTOR. (Canadiensska luftmotorn.)
THE HALLIDAY STANDARD.
GASOLINE MASKINER.
De senaste och bästa.
STICKNEY JR.
och andra storlekar från 3 till 25 hästkrafter.
Trådkrafter. Hästkrafter.
SÄDESMALARE. STÅL-SÅGRAMAR OCH SÅGAR.
FODERSKÄRARE.
TRÄ- och JÄRNPUMPAR. Tryckpumpar och Lyftpumpar.
Enkel och Dubbel rörelse.

"EMPIRE" CREAM SEPARATOR

Leder ännu processionen i Manitoba och Nordvestterritorierna.
Skrif efter vår katalog, som erhålles fritt på begäran.

Ontario Wind Engine & Pump Company, Ltd.

83-91 Chambers St., WINNIPEG. MAN.

Hörn af Logan Ave.

En blå stjärna. Midt emot postkont

The Blue Store

Midt emot postkontoret.

Sista gången!

PASSA PÅ OCH KÖP PÄLSVERK! Den STORA JULFÖRSÄLJNINGEN af PÄLSVAROR pågår nu. Lägg märketill de NEDSATTA PRISERNA PÅ PÄLSVERK. NU är den rätta tiden. KOM IN IDAG eller skrif till oss.

Manskostymer.

TweedSuits, värd 7 50, nu	$ 5.00
Businessuits, „ 8 50, „	6.00
Wool Suits, „ 11.00, „	8 50
Scotch Tweed „ 13.50, „	10.50
Black Venetian 20 00, „	14.50

Öfverrockar.

Vinter-Öfverrockar, med hög, varm krage, i alla storlekar o. kulörer, 7.50 6,00, 5.50 och	4-75
Höstöfverrock. vård 12,	10.00
„ „ 15,	12.00

Byxor.

Byxor, värda 1,75, nu	1.00
Yllebyxor, värda 3,00, nu	2.00
Dark Tweed Pants, värda 2,50, nu	1.50
Worsted Pants, värda 5.50	3.50

Alla slags Pelsvaror.

Vårt nya pelslager är korrekt i hvarje detalj. Kom in och öfvertyga er.

Pelsfordrade rockar, värda 40 00, nu	28,00
Dito, värda 50 00, nu	38,00
Dito, värda 70.00, nu	54.00
Coon Coats, från	47.00
Australian Bear Coats, värd 24.00, nu	18.50
Wallaby Coats, värd 28.50	22 50
Bulgarian Coats värd 29,50	22 50
Goat Coats, värd 18 50	13.50
Russian Buffalo Coats vård 28.50	21.50
Kangaroo Coats, 18.00	14.00

Misses' Astrachan Jacke v	24
Ladies' Astrachan Jackets, värda 26.00	29 50
Ladies Siberian Seal Jackets, värda 25 00	16.50
Ladies black Austrian Jackets, vård 30.00,	20.00
Ladies' Tasmania Coon Coats, vård 32.00,	22.50
Ladies Coon Jackets, värd 48,50.	39.50
Ladies Coon Jackets, värd 40.00	29 50
Ladies Grey Lamb Jackets, Bl. Persian Jackets, Electric Seal Jackets, Fur Lined Capes. A fine assortment.	

Damkoffor och muffar

Gray lamb, Mink, Opposum, Belgian Sable och Seal etc. Specielt Mink. Pelsmuffar från 2.50 till 50.00.

Post-order

Hvarje oss tillsänd Order skall omsorgsfullt utföras Allt gods är garanteradt att vara exakt och fullgod kvalite. Vi bedja vördnadsfullt om en försöksorder.

Chevrier & Son 524 Main Street

The Blue Store

Chevrier and Son, 524 Main St.